

A on je bil zanje že daleč,
kot stekla bi mimo stoletja,
čeprav so čakali le hipec,
da v ognju s sveta je odletel.

Tako tudi nje, ki so padli,
že zbrisal je svet iz spomina
in tuj se nam zdi njihov jezik
kot jezik z že davnih planetov.
Ko vse že postane legenda,
mogoče čez leta in leta
na novem Campu di Fiori
upor vžge beseda poeta.

PRVA LJUBEZEN

Tadeusz Rózewicz

II

Star sem bil osemnajst let
Pod svetlo rumenim
septembrskim soncem
sem tekkel čez polje
Ko švignilo čezme je prvo letalo
sem padel

O ta moreča podoba
mehanično zlega neba
ko z usti tiščal sem se k zemlji

Star sem bil osemnajst let
ko prvič sem videl
Marijo brez krila
Nikoli ne bom izpovedal
njenega straha
in zadnjega diha
zamrlega v pljučih
ne najdem besed za drget
in jok tega mladega bitja
za drgetanje telesa dekleta
ko se je bližala smrt
ne ljubezen

Obleko potegnil je z nje plameneči zrak
tako je ležala na polju
naga
v dimu in krvi
jaz pa sem spustil roké
katere se niso nikoli
dotaknile žive Marije
in dvignil oči

Morilec letel je vse više
srebrno sijoč
kot igla ki šiva nebo
nerealen

Ležala je slečena
sredi rjovečega zraka in ognja

Ležala pod soncem
rumenim že malo poševnim
sredi obzorja zavitega v dim
in prvega dneva
vojne

in nogi
iztegnjeni v smeri brezkončnih brazd
bili sta podobni dvem mrtvim ovčkam

DITIRAMB NA ČAST TAŠČI

Tadeusz Rózewicz

Morje črnila prelili so pesniki
ko so opevali svoje izvoljenke
včasih podobne gosem
a drugič spet majskim teličkom

V svilo besed so ovijali
lastne in tuje žené
Toda noben rimač še ni spesnil
hvalnice njej ki je mati dekletu
tašči